

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' Isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESpanya** 3 rals **Cuba** y **Puerto-Rico** 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LA CAMPANA DE GRACIA ALS SEUS LECTORS.

Desde 'l pròxim número, la CAMPANA DE GRACIA deixarà de valer DOS QUARTOS com fins ara.

Suprimit lo curs de la moneda de coure antiga, que á partir del dia 10 de mars, serà substituïda per la del sistema decimal, l' editor de la CAMPANA DE GRACIA, ha resolt que desde 'l dissapte vinent, aquest periòdic se vengà en tot Espanya al preu de

5 cèntims lo número.

A pesar de la pèrdua considerable que representa aquesta petita rebaixa, atesa la gran tirada que alcanza 'l nostre periòdic, no tractem de compensarla á expensas de sas condicions materials, ans al contrari procurarem millorarlas tot lo possible, com ho hem vingut fent gradualment fins ara, á fi de mereixe y augmentar, si es possible, 'l favor que 'l públich nos dispensa.

No hem de fer may com en Martos ó altres polítichs de aqueixos que fan los cambis á feixos: á cinch cèntims ó á dos quartos, serém sempre los mateixos.

LA XARRASCA.

UNA terrible conspiració acaba de descobrirse á Russia.

Se tractava, segons sembla, de la vida del Czar y de cambiar la forma de govern. Los conspiradors, reclutats en las altas classes del exercit y de la marina, pretenian capgirar aquell imperi, donant un cop de forsa.

Desgraciadament per ells, lo complot ha sigut descubert; lo govern s' ha apoderat dels conspiradors, y mentres alguns han sigut penjats ab la mateixa senzilles ab que 's penja un fil de rahims, los demès á horas d' ara fan via á la Siberia.

Al arribar aquí, hem de fer com los autors de certs folletins, posant al péu la frase sacramental de

(Se continuarà.)

Pero la conspiració russa, ab tots los seus horrors es un granet de anís, comparada ab un' altra conspiració que s' havia tramata aquí á Espanya mateix, *nada menos* que á la vila y còrt de Madrid, ahont tenia qu' estallar un de aquests dias.

Horrorisa pensar lo que anava á succehir, si 'l zel acreditat del actual govern no hagués lograt ofegarla. La propietat... la familia... las instituciones... y una infinitat de cosas més, corrian perill imminent d' enfonzarse, pulverisarse y desapareixe en menos temps del qu' emplean en Pinaud y en Blanch ab la desaparició de una senyoreta.

¡Qué compon la conspiració moscovita!

A Russia todas las conspiracions se fan en prosa; la d' aquí era en vers.

A Russia s' emplea la dinamita; aquí havia de ferse ús de una sustancia impalpable é invisible, 'l llenguatge.

Las conspiracions nihilistas algunas vegadas semblan comedias de mágica; la conspiració espanyola tenia la forma de drama.

Ja 'ns hém bèn escapat d' una de bona. ¿Qué fan las campanas de las iglesias? ¿Qué fan los capellans? ¿Per quan guardan los *Te-Deums*?

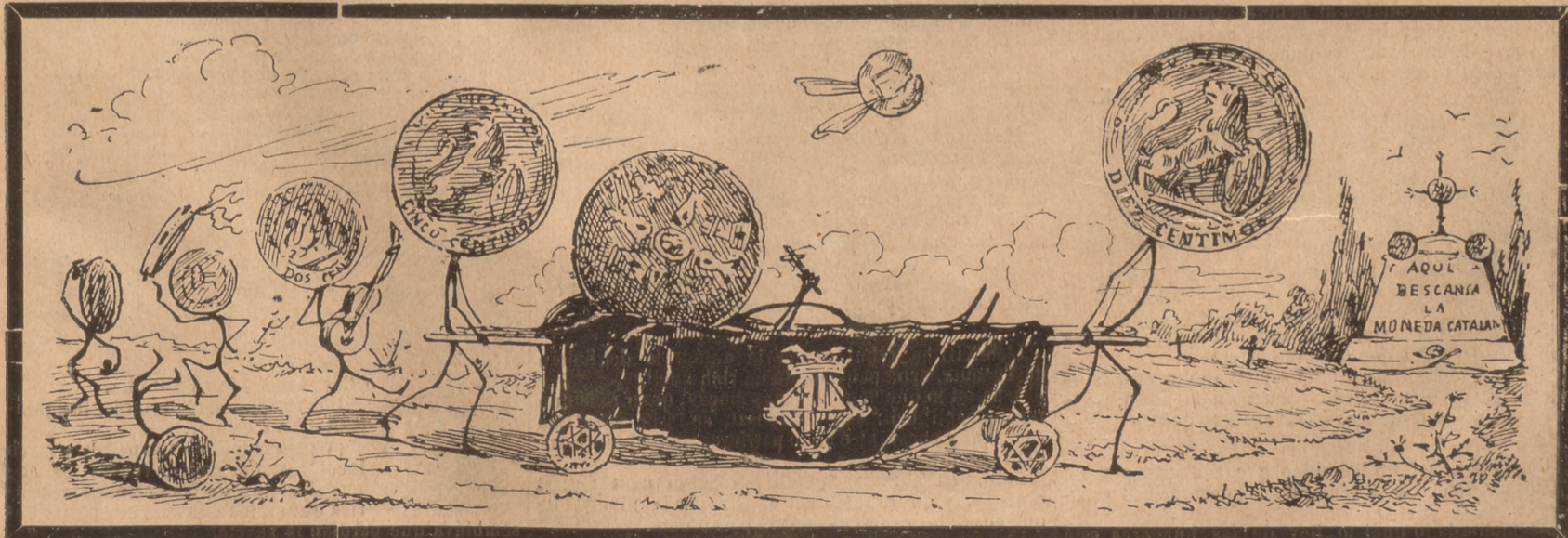
Y ara escoltin un quènto:

Hi havia á Suecia—y si no hi era realment, podia haverhi sigut—una reyna viuda, mare de un rey de pochos mesos, y ademès hi havia qui treballava per destronarlos.

La conspiració va descobrirse, y alguns pares de familia anavan á pagar ab l' existencia 'l delict de no haver triunfat. Qui més s' empenyava en sacrificarlos era un generalot que devia á l' éxit de una conspiració tota la seva fortuna militar y política. En cambi 'l poble demanava clemencia pèls vensuts.

Y la reyna, compasiva com á dona, y sobre tot com á mare de una criatura ignocent, colocada entre el

ACTUALITATS.—L' enterro de las pessas de dos.

Han mort las pessas de dos y la CAMPANA DE GRACIA nombra heréus seus als cinch cèntims, ¡A cinch cèntims LA CAMPANA!!

general que volia sanch á tota costa, y 'l poble que reclamava misericordia á tota véu, acabá per inclinar-se en favor de aquest últim, y salvá la vida dels conspiradors, concedintlos l' ansiat perdó.

Sobre aquest fet, históric ó legendari, está basat lo drama inedit: *La piedad de una reyna*; y aquest drama, obra del poeta Zapata, ha donat més, molt més que parlar, que la pavorosa conspiració nihilista á que 's refereixen los primers párrafos del present article.

Ha bastat que 'l govern, violentant la ley, fent us de facultats arbitrarias, falsejant lo criteri liberal que invoca per governar, prohibis com ha prohibit *La piedad de una reyna*, perque Espanya en pes, asombrada, casi turulata 's preguntés:

¿Qué passa? ¿Qué hi ha? ¿Quim poder es aquest que tenen certs poetas que ab una ratxada de redondillas ó quintillas logran fer descarrilar á un govern que blasona de liberal? ¿Abont es la forsa de las instituciones que tremolan y 's bambolejan al anunci de una comedia?

Però lo més xocant es que las instituciones, per lo qu' hem relatat, no tenian res que teme de la comedia del Sr. Zapata.

Si l' acció en lloch de passar á Suecia passés á Espanya, si en lloch de referirse á un fet imaginari, 's referís á un fet real y recient ¿á veure quin dany podia rebre la reyna y la dama qu' escoltant la veu del poble, á despit de algun dels seus concellers, realisava un acte de clemencia?

—Los reys no poden ser posats en ridícul, ha dit un ministre en plé Congrés.

—Calla, blasfemo! li hauriam replicat nosaltres, si fossem monárquichs: ¿si es ridícula la pintura fiel y exacta, ¿qué será l' original? ¿Si es ridícula la representació literaria de una reyna de Suecia, clement y piadosa que perdona, quin calificatiu mereixerá 'l mateix acte de perdó realisat per la reyna regent de Espanya?

Lo mateix ministre va parlar seriament, de la significació que tenia 'l treure un bressol á l' escena.

En vista de lo qual tremolo sols al pensar lo que podia succehir, lo dia que á qualsevol empresa de sarsuela li donga la gana de representar «*El niño*,» ó los «*Madgiars*.»

Ja 's dich jo que no s' armará mala sarsuela.

Però no está aquí la culpa del poeta; tothom ho ha vist ben clarament desde 'l principi.

No es l' apologia de la reyna que perdona, lo que ha armat lo bras de un govern monárquich, sinó la diatriba contra 'l generalot, que després de haverse elevat fins al puesto que ocupa á copia de conspiracions, reclama 'l cap dels conspiradors menos afortunats qu' ell en sas empresas. Aixó es realment lo que ha tret de tino al govern, fins al extrem de ferli falta á la ley vigent y á las practicas en ús.

La justicia ha quedat desarmada: á la ley li han pres l' espasa recta, símbol de la rectitut, donantli en substitució d' ella, la xarrasca de Sagunto.

Un fet devegadas pinta una situació, y aquí tenen retratada al viu la situació que avuy dia presideix l' incomparable Sagasta, y que apadrina l' héroe de Sagunto.

En obsequi de aquest s' ha fet la festa, ó millor dit l' orgia de arbitrariedad.

Los qu' están obligats á morir als peus del trono, encarrantse ab la dama que l' ocupa, han vingut á dirli:

—Es en va que un poeta vos teixeixi una corona; nosaltres vos l' arrebatém privant al vostre fill ignorant de aquesta gloria. Lo que per vos es un honor, es una censura per un dels nostres: l' insencer que á vos vos perfuma, descalabra al general Martínez Campos. No li exigiu sacrificis; al contrari, sacrifiqueu vos per ell, com nos estém sacrificant nosaltres, considerant que dú xarrasca.

P. K.

ER mica que Inglaterra s' empenyi en una guerra á Orient, los Estats Units s' apoderarán del Canadá.

Qui deixa sola la botiga, s' exposa á que li vuidin lo calaix.

Però al que pren alguna cosa, si es un fulano, 'l duhen á la presó; però si es una nació li diuhen: «¡Qu' es espavilada!»

Corria per París un individuó que titulantse general carlista s' dedica á la venta de condecoracions espanyolas.

Ab motiu de lo qual lo Rey de las húngaras está més cremat que un cabo de realistas.

Y té rahó d' enfadarse: per vendre condecoracions ell se basta y 's sobra.

L' emperador Guillermo está malalt de un catarro. ¡Un catarro! Vels'hi aquí una malaltia ben vulgar que no respecta la inviolabilitat soberana de un emperador.

Los metjes han aconsellat al emperador Guillermo que no surti de la seva habitació.

Aquí tenen la grandesa del Estat, limitada per las quatre parets de una habitació.

Y un altre dia una cosa encare més estreta.

Perque tant hi vá 'l rey com lo Papa, com aquell que no té capa.

El *Correo catalán* s' alaba de que 'ls diumenjes no treballa.

Alto, no val á engatussar á ningú, ni als seus lectors, per més llanuts que sigan.

El *Correo catalán* fa la tirada al demati de tots los diumenjes, y per lo tant fa treballar als maquinistas de la seva imprenta.

Y verifica, dintre del mateix diumenje, 'l reparto del número, y per consegüent fa treballar als seus reparitadors.

Fora hipocressias. Al pá, pá; al vi, vi; y al pecat, pecat.

En la qüestió del Códich penal, succeheix una cosa curiosíssima.

Se tracta de las penalitats en que pot incorre la premsa, y cada conservador hi fica cullerada, y 'l ministre accepta bonament todas las culleradas conservadoras.

Dada l' insistencia dels conservadors y l' oficiositat del ministre, qualsevol diria que aquí á Espanya no hi ha més delictes que 'l d' escriure periódichs, ni altres delinqüents que 'ls periodistas.

¡Insensats!

Han arribat á figurarse que trencant lo mirall que 'ls retrata tal com son, los tindrian per més guapos.

Y no reparan que la premsa no té cap forsa quan se divorcia de l' opinió pública.

Encadenéu si us es possible á la conciencia pública, amordasseula, executéula y podréu viure tranquils y fer de las vostras sense reparo.

Però aixó es tan difícil com apagar la llum del sol ab una bufada.

Totas las tiranias s' han desencadenat contra la premsa, y la premsa ha triunfat de todas.

La premsa es, á pesar vostre, l' institució més sólida de l' época moderna.

A pesar dels esforços d' en Bismarck, las elecciones no li han sortit á la mida del seu gust.

A Berlín mateix han resultat elegits dos socialistas; á Alsacia y Lorena ha triunfat en tota la linea lo partit francés.

¡Pobre Bismarck! ¡Y quin paper més petit fa al costat dels nostres grans electors! En materias electorals, en Sagasta y en Romero Robledo se 'l menjan de viu en viu.

En Bismarck es un trompitiño.

Segons insinua la *Vanguardia* s' ha fet pressió sobre 'l personal de consums y fins sobre 'ls serenos per ferlos suscriure á *El Barcelonés*, orga de l' alcaldia.

Ara comprench perque *El Barcelonés* ha aumentat de tamanyo.

Perque 'ls empleats del municipi pugan embolicarhi 'l sou.

He vist un manifest carlista, en lo qual se dona á n' en Jaumet lo titol de «Fill de las oracions.»

Lo día que estigui cansat dels seus pares, que vinga á Espanya y 'ls hi trencarém.

Si seyors, li trencarém las oracions!

Llegeixo ab gust lo següent telégrama de Lisboa: «Los monárquichs, los progressistas y 'ls conservadors se coaligarán en las elecciones de diputats per impedir lo triunfo dels republicans.»

Hola, hola ¿tant madura está la cosa?

¡República á Fransa y República á Portugal?

¡Una República á cada costat?

Vaja, Espanyano tèm més que ferhi brasset y marxar las tres d'acort y en bona companyia.

Lleó XIII ha rebut una carta autógrafa del Sultán de Turquia, acompanyada de un rich anell.

Y ha fet lo que fan las noyas macas quan reben un regalo per l' istil: se l' ha posat, se l' ha mirat, ha somrigut y encarrantee ab lo patriarca armeni, portador del regalo, ha dit:

—Diguéu al Sultán que li agrabeixo molt aquest obsequi, y qu' estich molt satisfet per la llibertat de que gosan los católichs en l' imperi otomá.

Un turch regalant un anell á un Papa...
Un Papa encomiant la llibertat de cultos...

¿Volen més extranyesas reunidas? Perque suposo que Lleó XIII no parlará com á home interessat.

Las ideas de justicia valen més que una joya y més que una conveniencia: son absolutas é inmutables.

Estich, donchs, esperant una encíclica, cantant las excelencias de la llibertat de cultos.

LA RATA SABIA.

Si es cert, com diu l' opinió, que 'l senyor Cristino Martos murmura de la fusió, lo qu' es de la situació ja no 'n dono ni dos quartos.

Y que aixó es irrefutable; perque en Martos podrá ser un polítich molt... variable, un talent cómic-xiulable, un tráfuga, un baladrer...

Però no 's podrá nega que, dintre d' aquesta Espanya, á saberse resguarda, á mirá 'l vent cap hont va y á tenir nas, ningú 'l guanya.

¡No han reparat fa algun dia que 'l president del Congrés sofreix una malaltia

que 'l té trist, sense alegría, motxo y que se jo que més?

¿No han observat la insistencia ab que 'l ve mortificant sa misteriosa dolencia,

que 'l tréu de la presidencia... segons qué s' está tractant?

¿Y no han notat, finalment, en lo curt espay d' un dia,

las frases que va dihent y las muecas que va fent la seva fisonomia?

Un ministre trassa un plan d' arrendament del tabaco y en Martos, balandrejant lo cap, murmura:—¡Endavant!

¡No 'l defenso... ni l' ataco!

Un altre forja un projecte de códich, bastant dolent, y en Martos, ab tot respecte,

fa un gesto, d' aquells... d' efecte, y calla discretament.

Lo govern té l' ocurrencia de prohibi un drama, y l' home,

si bé fa 'l mut per prudencia, riu ab certa impertinencia y fins gasta alguna broma.

A Madrid tothom está mirantlo á n' ell: s' examina á quin hora va á menja,

qué diu, qué pensa, qué fa, cóm vesteix y cóm camina.

Pels carrers sempre 's véu gent corrent boja y sense tino,

y per tot arreu se sent: —¿Qué se sab del President?

¿Qué 's conta de don Cristino?

Y don Cristino transita tot serio, tris tras, tris tras, ficat dintre la levita,

y ab una pressa, que evita que li vajan al detrás.

Es inútil apretarlo, y, agafantlo de plé-á-plé,

proposarse interrogarlo: no hi ha medi d' atraparlo, ni de ferli cantar ré.

Sonriu ab aquell posat tan solemne y tan magnífich que pèl seu us s' ha estudiant,

y 's queda plantificat com si fós un geroglífich.

¡Ay, Sagasta! 'l President del Congrés té molta labia;

però ha de tenir present que, á més d' home de talent,

es una rata molt sabia

Y las ratas, pèl ofici á que la sort las destina,

siga instint ó siga vici, s' apartan d' un edifici... quan amenassa ruina.

C. GUMÁ:

o Carnestoltas ja es á l' olla. Un Carnestoltas magra, insignificant, trist y estúpit.

Y pensar que un temps reynava ab incontrastable poder, rebent los homenajes fins de las personas més serias qu' en los tres dias consabuts fins semblava que perdian la xaveta!

—¡Ay Senyor, deya un amant de las tradicions anti-guas, todas las dinastias degeneran!

¿Qué fan los alemanys?
Jo crech que 'n portan alguna de cap, pero en tot cas que vajan alerta, que allà ahont menos se pensa... salta una fiera.

Han donat compte 'ls periódichs de un furgó de exercit herméticament tancat qu' entrava á Metz. Los empleats de consums empenyats en registrarlo, van trobarlo plé de uniformes francesos.

Aixó succehia pèls vols de Carnestollas. ¡Qui sab! Tal vegada 'ls alemanys intentavan disfressarse.

Però al mateix temps anuncian alguns periódichs que las bandes de cornetas y tambors alemanys han rebut ordre de perfeccionarse en los tochs de las tropas francesas.

¿Qué es lo que haurá passat per la imaginació del canceller del imperi, quan dona unas ordres tant particulars?

Tal vegada s' haurá cregut agafar als francesos al jas.

No seria mal que 'ls francesos aprenguessen los tochs alemanys y 's vestissen de hulanos.

Y quan vindria 'l moment de la guerra, 'l camp de batalla quedaria convertit en una especie de ball de máscaras.

En vista de que s' ha prohibit la representació del drama titolat: *La piedad de una reyna*, será necessari que 'l govern siga conseqüent y suprimeixi una pila de objectes que posan en ridicul á la monarquia.

Per exemple:
Quedan suprimits los reys y las reynas del joch de ajedrez, porque ab los reys y reynas no s' hi juga.

Ab major motiu se suprimiran també 'ls reys dels jochs de cartas. Alló de matar al rey de bastos ó al rey d' oros es extremadament subversiu.

Se retirarán de la circulació todas las monedas que tenen busto de rey. Un busto no es més que un cap tallat, y aquesta idea es massa revolucionaria.

Finalment:
La frase «tenir un rey al cos» será penada ab vuit anys y un dia de presiri, per ser una alusió irrespectuosa á las reynas embrassadas.

En Romero Robledo ha aprobat la conducta del govern, respecte á la prohibició del drama *La piedad de una reyna*.

Però ¿no haviam quedat en que D. Paco, en lo mer fet de afiliarse en lo partit reformista, era més liberal que tots los monárquichs plegats?

Tot lo que vulgan; pero ja ho diu lo ditxo: *Quién tuvo, retuvo...*

En Romero Robledo m' ha fet l' efecte del burro que s' havia disfressat ab la pell del lleó. Per lleó 'l tenia tothom, fins que un mano va acostarli un manat de ferratje. Tot desseguit va demostrar qu' era burro.

Un titulat *Centro de Católichos* de Olot, ha reproduhit en fulla suelta l' article sisé dels seus Estatutos. Tractantse de un escrit católich, lo tractarem tal com ells tractan á la Biblia, posanthi notas.

Diu aixís:
«Deberes de los socios.»
Nota:—¿De los socios ó de los sucios?
«Artículo 6.º de los Estatutos de este Centro.»
Nota:—El sexto, no fornicar.

1.º «Dar siempre y en todas partes ejemplo de Catolicismo con obras y con palabras»

Nota. Y pendre com á prototipo de aquest exemple l' incendi de las iglesias, com la de Tortellá durant la passada guerra.

2.º «Concurrir á los actos religiosos que celebre ó á que asista el Centro en corporación y secundar las prácticas religiosas que el mismo recomiende.»

Com per exemple, las funciones religiosas dels fustellaments de Llayers, Sant Joan de las Abadessas y Besalú, als quals no va faltarn'hi ni un.

3.º «Velar por la santidad del hogar doméstico, procurando que sea bueno y santo cuanto allí pueda impresionar los sentidos, los afectos ó la imaginación.»

Y per demostrar que aquest punt, no 's descuydi demanar nota estadística al hospici de Girona del augment d' expòsits procedents d' Olot que va haverhi en 1873, época, durant la qual governavan la vila á *tutiplé*.

Reposém una mica.

4.º «No concurrir jamás á función alguna profana reprobada por la Iglesia ó cuyos fines ó tendencias sean poco conformes con la doctrina y espíritu de la misma.»

Y calar foch als teatros, tal com varen ferho ab lo de Olot.

5.º «No disputar de política dentro del local de la Asociación.»

Però tirarse ab tot lo salero las cadiras pèl cap en tractantse de integros y mestissos.

6.º «Pagar con puntualidad la cuota reglamentaria por que se haya suscrito.»

Aixó sobre tot; la qüestió son quartos.

7.º «Sujetarse á todo lo que se halle prevenido en los estatutos y dispusieren, de conformidad con los

mismos, los reglamentos interiores, la Junta directiva y los individuos que desempeñen cargos.»

Tot lo qual es necessari per imbuir l' esperit de disciplina y obediencia als nous reclutas del próxim alsament.

Segons lo nou projecte de Códich penal, y gracias á la intervenció del moderat Sr. Moyano, no podrá treballarse en los días festius.

De manera que 'ls capellans no podrán dir missa, ó al menos, si 'n diuen no podrán cobrarla.

Y á las iglesias no 's llogarán cadiras, lo qual es un treball retribuhit com qualsevol altre.

Que treballi tothom ó que no treballi ningú.

Un' altra modificació. Si un pare de familia privat de treballar en diumenje, aquell dia no pot menjar, será necessari que tots los funcionarios del Estat, de ministre en avall, los días festius no cobrin.

Ab lo qual s' estolviará á la santificació del pare Claver, y aplicant la reliquia á la cama de la monja (¡Camal!) vá retirarse.

Lo presupuesto de gastos se disminuiría prop de un 15 per cent.

Un miracle.

Hi havia una monja á Zaragoza que tenia una llaga á la cama. Los metjes desesperavan de curarla, quan vá anarla á veure un jesuista, dihent:

—Devent procedirse á la santificació del pare Claver, porto una reliquia de aquest sant, al objecte de verificar un dels miracles necessaris per l' expedient.

Y aplicant la reliquia á la cama de la monja (¡Camal!) vá retirarse.

L' endemá la monja vá llevarse, presentantse al cor com si tal cosa.

Totas las demés estavan assombradas, tant que fins algunas van caure en basca.

¡Quina llástima que no haguessen tingut á má la mateixa reliquia per retornarlas!

Es de creure que hauria fet més efecte que 'l vi-nagre.

Ara vostés de aquest miracle se 'n prenen lo que se 'n vulgan.

A mi 'm dispensarán. Quan penso ab las famosas llagas de Sor Patrocinio... no puch ferhi més... me vé una passió de riure!.

Y rich pensant que aquestas cosas no succeheixen sino en vigílias de grans aconteixements.

La premsa y 'l govern, ó la mosca y l' aranya.

Bonich titol per una fábula.

Desgraciadament no es fábula, sino realitat.

Los conservadors van inventar la pena de suspensió y supressió de las publicaciones periódicas.

Los fusionistas van establir las multas gubernativas y l' aplicació del Códich penal, segons lo qual un delict de imprenta pot costar més anys de presiri que un assassinat.

Y ha vingut l' Alonso Martinez, ab lo projecte de Códich penal, en lo qual, segons diuen, hi haurá tots los medis de fastidiarnos, inventats fins are: suspensions, multas, presó y presiri.

Un pás més y 'ns portan al pal.

Aqui tenen los fruits de aquella fórmula democrática, concertada entre 'l tal Alonso Martinez y en Montero Rios, per conjuminar la fusió y justificar l' entrada de 'n Martos, Moret y demés ex-republicans en lo camp de la monarquia.

Ara ja hi son y tots resultan iguals.

Es á dir iguals: pitjors.

En una fondutxa.

UN PARROQUIA:—¡Socorro!

LO MOSSO:—¿Qué passa? ¿Qué hi há?

—Que aquesta llebra estofada que m' han servit, té molt de bruixeria.

—¿Y aixó? ¿Perqué ho diu?

—Perque al moment d' empassar-me aquesta pota, m' ha clavet una esgarrapada al nas.

Lo mossó (apart):—Ho crech molt bè... ¡Com qu' es de gat!

Ensenya un senyor la seva llibreria á uns coneguts, y un d' aquests li diu:

—Enrich ¿hi tindrás algun inconvenient en que de tant en tant te demani un llibre per entretenir-me?

—No, no me 'l demanis, que no podré deixarte'l.

—¿Y aixó?

—Demanam un' altra cosa; llibres, no. Los llibres regularment no 's tornan.

—Pero home...

—Res: lo dit, dit: figúrat si sabré jo si 's tornan, que la majoria dels que veus aquí al armari á mi me 'ls han deixat y jo no m' hi cuidat may de tornarlos.

▲ LO INSERTAT EN IO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-ta-ra-ta.*

2. MUDANSA-CONVERSA.—*Cana-Tana-Llana-Gana Cama.*

3. SINONIMIA.—*Costa.*

4. TRENCA-CLOSCAS.—*Don Quijote de la Mancha.*

5. GEROGLÍFICH.—*Per lussitans Lussitania.*

Han endavinat todas las soluciones los ciudatans Saldoni de Vallcarca, y Misericordia; n' han endavinadas 4 Leugim Anidem, K. Torre Dell, J. Moret, y F. Rojas; 3 Un Macaco y 2 no més Tomás Torrefeta y Pau dels timbals.

XARADA.

Mon amich Ramon Hu-dos, que de Tot es natural, diu que l' Amelia Vidal s' ha casat ab en Pau Brós, qu' es un senyor que ha arribat fa poch de Tera-primera, y que molt iners tercera pintant al oli ha guanyant.

MARKANT D' IRENE.

ANAGRAMA.

—¿Vens al carrer de Total?
—No puch, puig ab mon nebot aném á veure la Tot.

—¿Ah, si? ¿Ahont?
—Al Principal.
J. M.º BERNIS.

TRENCA-CAPS

ADELA BALT, ARENYS.

Formar ab aquestas lletas lo titol de un drama catalá.

SERAPI GUITARRA.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra.—Segona: un condiment.—Tercera: nom propi.—Quarta: edifici.—Quinta: teatro.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

UN VILAFRANQUÍ.

GEROGLÍFICH.

×
—
A
—
—

ADA

REPUBLICA DE REUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Pallofa, C. de Barril, Leugim Anidem, Republica de Reus, Angel Garcia, Joan Mentorno, F. Uerdna, J. Badia, Barré de Riallas, Q. Quimarollas, Nas de Bisbe y A. Rectoret B.: *Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans K. Torre Dell, Un Tronera, Saldoni de Vallcarca, M. Ganyola, R. T. Diplomatch, A. Palleja, Pepet de Casa, Un esquit de Cómich, C. G. R., Tranquil de Reus, Un aficionat, Frascuelillo, A. Rubert, R. Roura y Manelet de Caldas: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadans F. P. (Alcover): Las noticias que 'ns dona son graves y no podem publicarlas sense que vosté 'ns diga que 'n respon y que 'ns asseguri l' autenticitat de la seva firma una persona coneguda.—D. Bartrina y C.: Los versos no 's distingeixen ni per la seva facilitat, ni per la seva correcció.—Cucaracuch: La poesia va bastant bé; pero hauria de referse.—J. Baucells: Está bé.—J. Prats Nyach: Los versos no son aceptables; de lo demés insertarem alguna cosa.—M. Bernat Xinxola: Devia extraviarse: lo de aquesta semana no 'ns serveix.—Taumatapich Temiug: Conformes ab lo que 'ns indica: regularment som a casa al mitj dia.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatro, 21 y 23.

ENTRADA DE QUARESMA.

La professò de la Bona Mort (per nosaltres). Per ells... de la Bona Vida.